

ÎNTREȚINEREA PLANTAȚIILOR DE COACĂZ



După cum am văzut, lucrările de înființare a plantațiilor de coacăz au comportat o serie de studii și măsuri tehnico-organizatorice pentru a asigura condiții bune de creștere a coacăzului, însă fără o întreținere corespunzătoare plantația nu are șanse de a rezista singură concurenței vegetației spontane care se instalează, agenților patogeni, secetei sau carenței solului în elemente minerale.

Atâta timp cât această cultură făcea obiectul unor îndeletniciri de amatori, în grădinile familiale, mai mult ca divertisment, se acreditase ideea că necesită mai puține lucrări de întreținere, rentabilitatea și eficiența lor economică nu constituia o preocupare, deși existau o serie de mici cultivatori care-și completau în mod substanțial veniturile lor de la aceste culturi.

Pentru obținerea unor rezultate economice bune, plantația de coacăz necesită o serie de lucrări de întreținere care se referă la: întreținerea solului, fertilizarea, formarea, conducerea și tăierea tufelor, irigarea, protecția împotriva bolilor și dăunătorilor etc.

ÎNTREȚINEREA SOLULUI ÎN PLANTAȚIILE DE COACĂZ NEGRU ȘI ROȘU

Intervalele dintre rândurile de coacăz pot fi întreținute ca ogor lucrat, prin culturi intercalate, îngrășăminte verzi, erbicidare sau prin înnierbare, în funcție de cantitatea de precipitații care cad în zonă, de panta terenului și de măsurile antierozionale care trebuie luate.

A) OGORUL LUCRAT



Ogorul lucrat, în pomicultura modernă, se recomandă numai acolo unde sunt probleme cu asigurarea apei, pentru a evita pe de o parte pierderea prin evaporatie, prin capilaritatea solului și pe de altă parte de a reduce competiția dintre coacăz și vegetația care poate exista pe interval. Deși coacăzul este o specie care

necesită multă apă (peste 700 mm precipitații), plantat în zone mai sărace din punct de vedere hidric, prin lucrarea repetată a solului se temperează în anumite perioade a anului stresul hidric.

Este de preferat să nu se folosească acest mod de întreținere din următoarele considerente:

- nu asigură accesul mijloacelor mecanice pe timp umed, pentru diferite lucrări urgente, dintre care protecția fitosanitară;
- grăbește mineralizarea humusului și ca atare sărăcește solul în materie organică;
- favorizează eroziunea de suprafață pe terenurile în pantă;
- solul fără vegetație se încălzește mai mult vara, formând un microclimat greu de suportat de către coacăz etc.

Ogorul lucrat se menține prin distrugerea repetată a buruienilor și crustei cu grapa cu discuri sau cultivatorul, folosite de obicei alternativ, sau cu freza.

B) CULTURI INTERCALATE

Acest mod de întreținere se aplică de obicei în plantațiile tinere, până în anul 4-5, când tufele sunt în formare și nu umbresc prea mult intervalul dintre rânduri. Se folosesc cu succes căpșun, cartofi, culturi legumicole de talie mică (cele ce merg în zona respectivă: bostănoase, fasole, mazăre, ceapă și usturoi verde sau uscat etc.).



Între cultura intercalată și rândul de coacăz trebuie să rămână o bandă de protecție de 1 m, pentru a avea lumină și a fi bine aerisite tinerele tufe. În plantațiile mature se pot cultiva alternativ din două în două intervale, specii cu pretenții mai mici față de lumină, sau specii cu ciclu scurt: spanac, salată, mazăre, fasole pitică, cartofi etc. Specia intercalată trebuie să suporte tratamentele fitosanitare aplicate plantației de coacăz, iar recoltarea și valorificarea producției intercalate se va face în corelație cu programul de protecție fitosanitară, pentru a nu valorifica produse cu reziduuri de pesticide.

Având în vedere înălțimea redusă a coacăzului, plantele intercalate vor avea o talie și mai mica, pentru a nu umbri și a nu menține o umiditate prea ridicată la nivelul fructelor, care ar favoriza dez- voltarea și atacul puternic al diferitelor ciuperci.

C) ÎNGRĂȘĂMINTELE VERZI

Cultivarea intervalului dintre rânduri cu îngrășămintele verzi, care se încorporează în sol în momentul în care au atins maximum de biomasă, este o măsură eficientă și ieftină de îmbunătățire a fertilității solului, mai ales acolo unde fertilitatea naturală este mai redusă sau pe solurile care conțin mai mult nisip. Semănarea îngrășămintelor verzi se face de obicei toamna, ierneză în faza de rozetă, cresc repede în primăvară, iar la începutul lunii mai, când practic tufele de coacăz au înfrunzit bine, se introduc sub brazdă printr-o arătură superficială.

Dintre plantele folosite ca îngrășăminte verzi putem aminti leguminoasele: mazărice, lupin, soia etc., rapiță sau diferite graminee, dintre care mai folosită este secara. De obicei se seamănă amestecuri de leguminoase și graminee. Speciile care nu pot ierna sub formă de rozetă se seamănă primăvara devreme.

D) ERBICIDAREA INTERVALELOR



Erbicidarea este mai puțin utilizată în plantațiile de arbuști, deoarece prin modul lor de conducere sub formă de tufă există riscul stropirii frunzelor cu efecte fitotoxice destul de grave.

Există produse selective preemergente care nu afectează coacăzul și pot fi folosite mai ales preemergent sau postemergent timpuriu: Dual Gold, Venzar, Sencor, Sultan care aplicate pe rând sau chiar pe interval după prelucrarea solului asigură o eficientă combatere a buruienilor și așa greu de distrus cu sapa datorită specificității de creștere a acestora. Cu rezultate bune se folosesc erbicidele pe baza de glifosat primăvara devreme înainte de dezmușurire sau cu protecție de 2 plăci late de 2 m și înalte de 1 m care vor merge în paralel cu cel care erbicidează: Glyphos în doză de 40-60 ml la 10 litri de apă.

E) ÎNIERBAREA INTERVALELOR



Este cea mai folosită și recomandată metodă de întreținere a intervalelor în plantațiile de coacăz.

Înierbarea intervalelor se practică în zonele cu teren în pantă pentru a reduce eroziunea solului, folosind o serie de specii de ierburi perene. De obicei, înierbarea se face după 1-2 ani de la înființarea culturii, când plantele încep să fructifice.

Unde cantitatea de apă asigurată culturii este suficientă (precipitații și irigare) este recomandat să se folosească înierbarea tuturor intervalelor. Pe rând solul se menține lucrat sub forma unei benzi cu lățimea de maxim un metru prin distrugerea periodică a buruienilor. Trebuie acordată atenție mare buruienilor rapace, perene (pir, susai, pălămidă) și volburii care pot compromite cultura dacă se instalează masiv în plantație.

Înierbarea terenului pe lângă reducerea eroziunii este importantă deoarece asigură accesul mijloacelor mecanice indiferent de umiditatea solului, prin sistemul radicular îmbunătățește

regimul aerohidric și după putrezirea rădăcinilor și a resturilor de iarbă rămasă (miriște) crește conținutul solului în substanță organică. Iarba de pe interval, pe măsură ce crește, este tăiată și cel mai bine să rămână ca îngrășământ verde sau se poate utiliza ca mulci pe rândul de plante.

Mulcirea rândurilor cu iarbă are o serie de avantaje: împiedică creșterea buruienilor, asigură menținerea umidității solului, prin descompunere îmbogățește solul în materie organică etc. Folosirea ierbii în furajarea animalelor, mai ales în fermele mixte, trebuie făcută în legătură directă cu planul de protecție fitosanitară, corelând momentele de cosire cu durata de remanență a pesticidelor folosite la stropit.